

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **V. M.**
st. přísl. X
t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 25. 11. 2019, č. j. OAM-60/ZA-ZA11-BA04-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2019, č.j. OAM-60/ZA-ZA11-BA04-2019, **se ruší** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce především namítal, že rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu. Žalovaný v předcházejícím řízení porušil § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce rovněž porušil § 14 zákona o azylu.
3. ve své žalobě ze dne 19. 3. 2019, doručené krajskému soudu téhož dne, nejprve uvedl, že žalovaný porušil v předchozím řízení ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 12, § 14a zákona o azylu, jakož i ustanovení § 50 odst. 2, 3 správního řádu ve spojení s § 23c zákona o azylu. Dle žalobce je napadené rozhodnutí jako celek nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nedostatečně posoudil důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byly obavy z porušení základních práv žalobce v souvislosti s jeho kurdskou národností, členstvím v politické straně HDP, vystavení výhrůžkám a fyzickým útokům, jakož i s odmítáním nastoupit na povinnou vojenskou službu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tato tvrzení žalobce nepatřičně bagatelizoval a nepovažoval je za azylově relevantní.
4. Bylo dále povinností žalovaného náležitě zohlednit tvrzení žalobce o násilí vůči němu ve vztahu k existenci odůvodněné obavy z pronásledování, což však neučinil. Žalovaný výpověď žalobce neoznačil za nepravdivou a ani neuvedl žádné konkrétní okolnosti, na základě kterých by k takovému závěru bylo možné dojít. Situace Kurdů v Turecku a individuální situace žalobce je mnohem komplikovanější, než dovodil žalovaný. Kurdi jsou svévolně označováni za teroristy a je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK. Žalobce měl za to, že rozsáhlá diskriminace kurdského obyvatelstva v Turecku dosahuje úrovně pronásledování, neboť jde o situaci, kdy nepřátelský postoj většinové populace je součástí státní politiky. Celková politická situace v Turecku prodělala za poslední období natolik výrazné změny, které mají dopad i na politické oponenty, zejména kurdské národnosti nebo prokurdské sympatizanty.
5. Pokud žalovaný v souvislosti s problémy žalobce odkázal na možnost využití institutu vnitřního přesídlení, jsou tyto úvahy nepřezkoumatelné a nepodložené informacemi o zemi původu žalobce. Žalobce zdůraznil, že mu hrozí pronásledování subjekty státem tolerovanými či podporovanými, tímto se však žalovaný nezabýval. Žalovaný vůbec neposuzoval žádné z definovaných kritérií možnosti využití vnitřního přesídlení. Nadto způsob, jak žalobce vycestoval ze země původu, není jakkoli relevantní pro posouzení naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
6. Žalobce dále s odkazem judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že za určitých okolností může i povolení do armády a související odepření výkonu vojenské

služby založit azylově relevantní důvod. Právě obava z výkonu vojenské služby byla zásadním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, protože se měl žalovaný touto obavou mnohem podrobněji zabývat a mj. posoudit, zda by případný výkon vojenské služby nemohl zahrnovat podílení se na páčání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. V jihovýchodní části Turecka, v blízkosti hranic se Sýrií, dochází k ozbrojeným střetům mezi tureckou armádou a kurdeckými milicemi. Pokud by byl žalobce povolán do bojů, byl by tak fakticky nucen bojovat proti lidem vlastní národnosti. Ačkoliv tedy obecná branná povinnost dopadá nediskriminačním způsobem na veškeré bojeschopné obyvatelstvo, v případě žalobce má povolání do armády zcela jiný rozměr. Turecko však neumožňuje odmítnout výkon vojenské služby z důvodu výhrady svědomí. Pro žalobce je neslučitelné s jeho morálním přesvědčením, aby se jakýmkoliv způsobem účastnil obdobných bojů. Žalobci tedy hrozí potrestání za dezerci, jež zahrnuje i potrestání za implicitní sympatie vůči kurdeckým separatistům. Žalovaný proto měl posuzovat žádost žalobce i ve světle přisuzovaného politického názoru, což však neučinil.

7. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 5. 2019 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní. Setrval na tom, že se ve správním řízení dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Z obsáhlé rekapitulace výpovědi žalobce v průběhu správního řízení je dle názoru žalovaného zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, a to v žádné z jejích forem. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je však právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu, a je výhradně určen pro poskytnutí ochrany cizincům v zemi jejich původu pronásledovaným či ohroženým vážnou újmou. Je zřejmé, že žalobce v zemi původu nebyl vystaven jednání, které by bylo možno označit za pronásledování. Žalovaný rovněž poukázal na to, že v případě žalobce nelze rozhodně dojít k závěru, že by mu byla příslušnými tureckými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby či že by jemu poskytnutá ochrana byla nedostatečná, tedy že by v případě žalobce státní orgány jeho vlasti nebyly schopny či ochotny poskytnout mu ochranu, pokud by se na ně po svém napadení sympatizanty stran MHP či AKP obrátil.
9. Žalovaný poznamenal, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je vždy samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se poté vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody podání své žádosti. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval důvody pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině

žadatel nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů.

10. K tvrzeným problémům žalobce pro jeho kurdský původ, které v průběhu správního řízení zůstaly toliko v obecné rovině, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a použité informační zdroje. Postoj tureckého státu ke kurdské menšině nedosahuje intenzity pronásledování či vážné újmy, tak jak pronásledování chápe zákon o azylu. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Motivem pronásledování ve smyslu zákona o azylu a v souladu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků z roku 1951 musí být některých z důvodů vyjmenovaných v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně tedy rasa, národnost, pohlaví, příslušnost k určité sociální skupině či například náboženské přesvědčení konkrétního žadatele. Nic takového však v příběhu žalobce žalovaný nenalezl.
11. Žalovaný měl proto za to, že se při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Z toho důvodu žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce byl ve své replice přesvědčen, že žalovaný bagatelizoval příčiny a důsledky politického pronásledování žalobce na pouze předvolební rozeprá s příslušníky jiné strany. Toto konstatování však vůbec neodpovídá skutečnostem uváděným žalobcem během řízení a zejména je v rozporu s faktickou situací v zemi žalobceva původu. Předvolební napadení neznamená, že se jednalo o výjimečné napadení. Žalobce čelí ve své zemi pronásledování a výhrůžkám ze strany členů a podporovatelů vládních politických stran, přičemž se jedná o dlouhodobé pronásledování kvůli jeho členství v politické straně, politickým názorům a národnosti žalobce. Nelze akceptovat tvrzení žalovaného, že pokud se žalobce ve svém běžném životě ke straně HDP nehlásil, nikdy žádné problémy neměl a stejně tak neměl nikdy žádné problémy se státními orgány Turecka. Žalovaný tím *de facto* popírá právo žalobce účastnit se politického života a projevovat své politické názory.
13. Žalovaný rovněž nesprávně vyhodnotil situaci ohledně pronásledování žalobce jako příslušníka kurdské menšiny v Turecku a současně člena politické strany HDP. Perzekuční postup vůči členům strany HDP byl sice zahájen od jejích vrcholných představitelů, nicméně se postupně začíná týkat všech členů této strany, neboť evidentním cílem prezidenta Turecka je zbavit se těchto politických hlasů zcela. Žalovaný vůbec nezohlednil současnou situaci v Turecku a perzekuční postup státních orgánů vůči příslušníkům členů strany HDP a kurdské menšiny. K situaci

pronásledování členů HDP se žalovaný vůbec nevyjadřuje, přestože právě tato skutečnost zakládá oprávněné obavy žalobce z dalšího pronásledování v Turecku. Stran situace Kurdů použil žalovaný neaktuální informace a zdroje, které současnou situaci v Turecku nepopisují zcela věrohodně. Jak také vyplývá z předložených důkazů, nepřátelský postoj většinové populace vůči kurdskému obyvatelstvu je právě státní mocí vyvoláván a její podporován. Státní moc se na existenci uvedených jevů přímo podílí a v zásadě je jejich hlavním iniciátorem. Stejně tak platí, že tyto jevy, odehrávají-li se mezi veřejností, nejsou státní mocí potlačovány a sankcionovány.

14. Skutečnostmi týkajícími se odmítnutí ochrany žalobci ze strany příslušných tureckých orgánů je přitom žalovaným zmíněna až ve vyjádření se k žalobě, v napadeném rozhodnutí tyto skutečnosti obsaženy nejsou.
15. Žalobce je přesvědčen, že jím tvrzené a prokazované skutečnosti lze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil svoje závěry a zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Rovněž žalovaný nedostál své povinnosti zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
18. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
19. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně

vyplývat,

že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl

i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

20. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud

dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

21. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí

za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

22. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), ostatně žalobce žádnou konkrétní argumentaci stran tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v podané žalobě neuvedl.
23. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci v jeho obecném odkazu na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má taktéž za to, že žalovaný srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná.

24. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
25. Krajský soud předně uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
27. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu*.

29. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
30. K politickým důvodům své žádosti žalobce uvedl, že je členem organizace HDP, pro niž organizoval schůze a roznášel letáky, v období voleb byl členem volební komise a stál u volební urny. Problémy s tímto spojené demonstroval na napadení jeho osoby příznivci politické strany MHP v období voleb, kteří mu vyhrožovali, napadením při roznášení letáků, napadením ze strany přívrženců strany MHP a AKP, vyhrožování smrtí či vulgárních nadávkách. Žalobce rovněž uvedl, že pokud byl v běžném životě, ke straně HDP se nehlásil a žádné problémy neměl.
31. Z tvrzení žalobce je patrné, že byl řadovým členem místní organizace politické strany HDP, to však samo o sobě není důkazem o tom, že by aktivně vykonával politickou činnost, za kterou by mohl být pronásledován. Z jeho vyjádření je patrné, že nikdy nikam za stranu HDP nekandidoval a nijak výrazně se neprojevoval. Vlastní činnost žalobce měla spočívat pouze v tom, že pro stranu HDP příležitostně roznášel letáky, organizoval schůze a podílel se na volbách. O azylově relevantním pronásledování se však v případě žalobce nedá hovořit, a to ani v případě vulgárního napadání žalobce a výhrůžek ze strany přívrženců jiných politických stran, neboť má krajský soud ve shodě se žalovaným za to, že takové incidenty nelze kvalifikovat jako cílené a adresné pronásledování žalobce v zemi původu. V tomto ohledu proto krajský soud plně odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí, s nimiž plně souhlasí. Lze proto uzavřít, že obavy žalobce z pronásledování nejsou důvodné.
32. Dle názoru krajského soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
33. Z výpovědí žalobce je zřejmé, že je kurdské národnosti. Z uvedeného důvodu toliko v obecné rovině proklamoval, že Kurdové byli vždy vyčleňováni ze společnosti a lidé se na ně špatně dívali. V této souvislosti však rovněž uvedl, že on sám nikdy problémy stran svého etnika neměl, bylo mu to ale celkově nepříjemné. Žalovaný se na základě výše citovaných informací o zemi původu zabýval postavením Kurdů v Turecku se závěrem, že právně není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci, což dotvrzuje jejich pronikání do politických, podnikatelských a společenských elit tureckého národa. Lokálnímu konfliktu skrze tuto etnicitu v některé části Turecka pak lze předejít přestěhováním se do jiné části země. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádné prvky pronásledování z důvodu jeho etnické příslušnosti či náboženského vyznání.
34. Krajský soud k otázce pronásledování z důvodu kurdské národnosti uvádí, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že krajské soudy i Nejvyšší správní soud se dlouhodobě

a opakovaně zabývaly posouzením otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku (např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46; podrobně se pak touto problematikou Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23). Lze tak odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, v němž uvedený soud v odstavci [13] konstatoval, že: „[v] poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46).“ Již dříve Nejvyšší správní soud uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46). Krajský soud v nyní posuzovaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše citované judikatury odchýlit. Krajský soud stejně jako žalovaný nezastírá, že v Turecké republice nepanuje ideální stav po stránce dodržování lidských práv, to ale neznamená, že každý žadatel z této země, který v obecné rovině na uvedené nedostatky poukáže, by měl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany. Krom již výše citované judikatury tak lze přiměřeně odkázat i na rozsudek Vrchního soudu

v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, v němž je uvedeno, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

35. Nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává, že reflektoval též aktuální vývoj v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Konstatuje však, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které lze hodnotit jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka. Především však krajský soud odkazuje na obecné pravidlo ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., které zakazuje správnímu soudu přihlížet ke skutkovým novotám, jež neexistovaly v době vydání rozhodnutí správního orgánu, byť judikatura dovodila možnost prolomení tohoto pravidla v některých výjimečných případech. Specificky pro oblast mezinárodní ochrany platí, že „soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlídnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65); dále upřesnil, že „v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany může nastat situace, kdy je třeba na základě čl. 10 Ústavy České republiky upřednostnit před aplikací § 75 odst. 1 s. ř. s. užití čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“). Tato situace však nastává pouze tehdy, pokud by ve smyslu uvedených ustanovení Úmluvy mohlo navrácením žadatele o mezinárodní ochranu dojít k porušení zásady non-refoulement, respektive k ohrožení práva na život nebo k porušení zákazu mučení v důsledku zhoršení situace, ke kterému v zemi žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 Azs 119/2014 - 43). Dostatečné záruky respektování zásady non-refoulement navíc poskytuje řízení o správním vyhoštění (srov. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), v němž by aktuální politický a bezpečnostní vývoj v zemi žalobcova původu musel být zohledněn.
36. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře rovněž zabýval i otázkou branné povinnosti po návratu do Turecka, resp. možným bojem proti Kurdům. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012,

č. j. 2 Azs 17/2012-44, mj. konstatoval, že pravděpodobnost vojenského nasazení Kurdů do operací v jihovýchodním Turecku proti jejich vůli je nepatrná a z ničeho není zjevné, že by tyto operace zahrnovaly jednání či zločiny ve smyslu čl. 12 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, jak předpokládá čl. 9 odst. 2 písm. e) této směrnice. Z téhož rozsudku dále plyne, že potenciální hrozba trestního stíhání pro nenastoupení vojenské služby automaticky nezakládá azylově relevantní pronásledování, ale zakládá jej pouze tehdy, „pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne účastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv.“ K tomu dodal, že „kurdským brancům, kteří [...] odmítnou nastoupit povinnou vojenskou službu, sice hrozí trest, nejsou však žádné důvody se domnívat, že by tento trest byl uplatňován diskriminačním způsobem právě vůči Kurdům, či že by ukládání tohoto trestu či jeho výkon byl nepřiměřený, nelidský či jinak porušoval lidská práva. Samotný fakt, že i Kurdové podléhají v Turecku branné povinnosti, a pokud se jí vyhýbají, jsou za to stíháni a trestáni jako jiní občané Turecké republiky, odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nezakládá.“

37. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za dostatečně objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž přiměřeně aktuální. Tyto pak splňují i požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Použité informace ve svém souhrnu poskytují ucelený náhled na situaci v Turecku, obsahují i negativní hodnocení a jevy v turecké společnosti, a žalovaný z nich mohl vycházet i při posouzení individuální situace žalobce. Uvedenou námitku proto důvodnou neshledal.
38. Krajský soud přitom dodává, že shodně jako žalovaný nikterak nezlehčuje pozici žalobce a chápe jeho obtížnou situaci. Prostřednictvím azylového řízení však nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 57). Žalobce si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v ČR a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

39. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.
40. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
41. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
42. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou

řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil.

43. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
44. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
45. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
46. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobcem popisované problémy v zemi původu nelze podřadit pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Žalobce neměl v zemi původu fakticky žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Nikdy nebyl zadržen, rovněž zcela bez potíží a bez zájmu státních orgánů o jeho osobu vlast opustil. Žalobce kromě obecného tvrzení, že jsou Kurdové v jeho vlasti vyčleňováni, neuvedl žádnou konkrétní skutečnost ani osobní zkušenost, z níž by bylo možné dovodit, že by právě jemu hrozila v zemi původu újma ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu stran jeho kurdské národnosti či přívrženství k politické straně HDP. Pokud se týká vážné újmy, jež by měla žalobci hrozit z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války, případně z trestu za její nenastoupení, věnoval se krajský soud této otázce obsáhle již v bodě 43 tohoto rozhodnutí, proto na něj odkazuje.

47. Správní orgán rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále konstatoval, že ve většině oblastí Turecka je situace bezpečnostně stabilní, ať už se jedná o některou z tureckých mnohamilionových metropolí, jako je Izmir, Antalya, Istanbul, Ankara, Bursa, Konya, atd. nebo lokality ve vnitrozemí, či při jižním, západním a severním pobřeží. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že pokud by žalobce měl problémy ohledně bezpečnostní situace v místě svého bydliště, může se v rámci jeho vlasti přestěhovat na jakékoliv místo bezpečnostně stabilní, což je naprosto většinový prostor Turecka, což vyplynulo i z podkladů, jež žalovaný pro své rozhodnutí shromáždil. Žalobce je schopen se jako mladý a zdravý člověk o sebe sám postarat, jiné oblasti Turecka jsou pro něj volně dostupné a nehrozí mu navrácení do bezpečnostně problematické oblasti. Sám žalobce přitom přiznal, že již nějaký čas v Istanbulu žil, tudíž by pro něj nebyl jistě zásadní problém na tento dřívější pobyt navázat. Krajský soud tak nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť v rámci hodnocení existence podmínek ustanovení § 14a zákona o azylu je třeba hodnotit možnost využití vnitřní ochrany (srov. dikci „nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu“), což žalovaný nyní v napadeném rozhodnutí učinil, a to na základě přezkoumatelné, logické a zdůvodněné úvahy. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že tam, kde je to reálně možné, „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61).
48. Krajskému soudu je ze sdělovacích prostředků známo, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo ve východních oblastech Turecka, zejména v blízkosti hranice se Syriskou arabskou republikou ke stavu zvýšeného napětí a vojenské aktivity, související s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka (říjen 2019) do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Nejvyšší správní soud (ve vztahu ke kurdské menšině) konstatoval, že uvedený konflikt je lokalizován na konkrétním území (část hranice se Sýrií), a ač je uvedené území bezpečnostně problematické, nelze bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46). Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace v Turecké republice Nejvyšším správním soudem, která plně dopadá i na žalobce, odchýlil. Krajský soud nehledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
49. Soud přisvědčil názoru žalovaného, že v případě žalobce může dojít k určitým problémům

při hledání práce, zcela jistě ale nejde o paušálně vygradovanou situaci do míry hrozby vážné újmy. Tyto problémy může žalobce řešit v rámci možností, které mu nabízí jeho vlastní stát, nelze tedy hovořit o nebezpečí vážné újmy. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že branná povinnost existuje v mnoha zemích a to i těch nejvyspělejších a následné povolání k výkonu vojenské služby nemůže být samo o sobě vnímáno jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení a trestání.

50. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
52. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.